

De bijzondere zaak van... *Praktijk*

Jan-Paul de Wit

Advocaat met boksbeugel

Advocaten ontmoeten kleurrijke personen en komen in bizarre situaties terecht. Bijna iedereen kent wel bijzondere voorvallen die tot nadenken stemmen of gewoon vermakelijk zijn. Jan-Paul de Wit wilde een omgangsregeling stopzetten. Cliëntes ex-man was een moordenaar.

Jan Pieter Nepveu
freelance journalist

Foto: Dolf Toussaint



Huurmoordenaars vinden het vervelend als je ze van incest beticht, weet Jan Paul de Wit (35) uit Amsterdam. De Wit heeft daar ervaring mee. Zijn driemanskantoor, De Wit Lattmann Türkkol, is gevestigd tussen videotheken, verkeersscholen en duistere pizzeria's in Oud-West. Een jaar of vijf geleden meldde zich een keurig meisje van in de twintig bij hem aan de balie.

'Ze zag eruit als een vlotte secretaresse', zegt De Wit. En dat maakte haar geschiedenis des te opmerkelijker. Ze vertelde dat haar ex-echtgenoot hun dochtertje had misbruikt, en wilde daarom van de geldende omgangsregeling af. 'Incest is natuurlijk wel vaker een verweer dat moeders opwerpen, maar deze vrouw was echt bang.'

Hij knipt een lamp aan, zoekt in een bureaula en haalt een artikel te voorschijn dat in de *Nieuwe Revu* had gestaan in een serie over Nederlandse huurmoordenaars. Zijn cliënte heeft het destijds voor hem meegenomen. Bij de foto van een getatoeëerde man staat een interview met de kop 'De huurmoordenaar kan niet meer slapen'.

Cliëntes ex-echtgenoot werd kennelijk gekweld door slapeloosheid sinds zijn dochtertje hem was ontnomen. In de tekst heeft

De Wit met gifgroene stift een paar passages over zijn wederpartij gearceerd. Hij leest hardop: 'Zeven jaar gevangenisstraf wegens doodslag. Bij de politie verdacht van minimaal vijf andere moordzaken. Of hij wel eens een moord heeft gepleegd? Zonder aarzelen: meerdere.' De cliënte van De Wit wordt in het vraaggesprek uitdrukkelijk door haar ex-echtgenoot bedreigd: 'Het is heel simpel, door die valse beschuldiging van incest heeft zij haar eigen doodvonnis getekend.'

De Wit had gehuiverd toen hij dit verhaal voor het eerst te lezen kreeg. Aan de periode waarin deze zaak speelde bewaart hij dan ook angstige herinneringen. Het kantoor bestond nog maar net en iedereen was bezorgd. 'Zo'n heavy tegenpartij hadden we niet eerder gehad. Dus we dachten: voor hetzelfde geld krijgen we brandbommetje door de brievenbus of gaan de ruiten eraan.'

Vlak voor de hoorzitting, waar hij de ex-echtgenoot in levenden lijve zou ontmoeten, adviseerde een kantoorgenote hem maar op het ergste voorbereid te zijn. 'Zij was in het bezit van een boksbeugel, gekregen van een vriendje, en gaf die aan mij.' Zenuwachtig begaf De Wit zich ten slotte ter zitting, zijn

cliënte had toestemming van de rechter om veilig thuis blijven. 'Ik ging in mijn eentje op de gang wachten. En toen zat hij daar met zijn bodyguards. Ik hield me op de vlakte want hij wist niet wie ik was en dat wilde ik zo lang mogelijk zo houden.'

In de rechtszaal vermeed De Wit de blik van de moordenaar. 'Ik heb de hele tijd een beetje schuin gezeten, zodat hij mij zo min mogelijk kon zien. Dat was al ongemakkelijk, en toen viel ook nog de boksbeugel door een gat in mijn toga op de grond.' Hij lacht, en beeft bij de herinnering: 'Daar heb ik mijn voet op gezet en zo heb ik de tijd uitgezet. Ja, dat was een behoorlijk nare zitting.' Desondanks pakte de uitspraak, zoals te verwachten viel, gunstig uit. De rechter had de publicatie eveneens gelezen, zag de bodyguards, en stelde vast dat het dochtertje maar beter uit de buurt van haar vader kon blijven. De vermeende ontucht hoefde niet aangevoerd te worden.

De vrouw vertoefde, voor zover De Wit bekend, nu ongedeerd met haar dochtertje in het buitenland. 'Misschien heeft haar ex-man zich erbij neergelegd en bestaat het kind voor hem gewoon niet meer', filosofeert hij op goed geluk.